

Պանդուխտ եմ, քույրի՛կ

Պանդուխտ եմ, քույրի՛կ, մանուկ օրերից.
Գընում եմ դեպի մի անհայտ երկիր՝
Կըտրված կյանքի ամեն կապերից,
Մենակ, տարագիր:

Հալածում են ինձ անցած օրերը,
Ներկա ժամերը հանգիստ չեն տալի,
Հոգնած են վաղուց իմ թոյլ ոտները,
Ու սիրտս ավելի:

Բայց գընում եմ ես հալածված նորից,

Ամեն վայելքից ու բախտից հեռու,
Նույնիսկ հայրենի հողից ու ջրից,
Ինչպես եղջերու:

Եվ դու հանդիպած իմ դրժար ճամփում,
Ասում ես՝ արդեն բախտավոր եմ ես.

Իզուր եմ փախչում, իզուր գանգատվում
Ու տանջվում այսպե՛ս...

Ո՛վ դու միամիտ: Բայց երկինք վըկա,
Չեմ եղել երբեք ես այդքան ըստոր,
Որ կարենայի այս դաժան բանտում

Լինել բախտավոր:

Չեմ եղել, քույրի՛կ. բոլոր օրերը
Տառապանք բերին, կորուստ ու կըսկիծ,
Եվ կյանքի հաճույքն, և կընոջ սերը
Ընկան իմ սրբտից:

Ես էլ վիրավոր գընում եմ փախած՝
Անհայտ օրերի խավարի ընդդեմ,
Ամենքից զըզված, ամենքին թողած,
Քեզ էլ կը թողնեմ...

